

Tipus i anècdotes



Rememora:
Ferran
SALAMERO

«El pregoner»

S'ha ben extingit «el Pregoner» a Granollers, així com a gairebé totes les localitats.

Tot va exhaurint-se: el tipisme i la tradició. Ara, amb el decret d'anul·lació de festes, pel que atany a Granollers... ens foten la mil·lenària Fira de l'Ascensió «en laire»! Però, tornem cap el «Pregoner». Hi havia dues menes de pregons: Els reals (oficials) i els generals (avisos particulars o anuncis comercials). Del meu record, potser el de més anècdota va ser en Rovira, l'esparter de la Plaça.

LI ESCARNIEM ELS TOCS A EN ROVIRA PREGONER

—«Una cosa s'ha perdut i... ja s'ha trobat!».

Havia de recórrer tota la vila en Rovira per pregonar, per exemple la pèrdua d'un objecte personal de valor, i clar hi emprava ben bé un parell d'hores. Com que després de la tocada de corneta havia d'esperar si algú s'atancava per escoltar el «Pregó» encarregat... molts cops encara estava fent «la crida» quan l'objecte havia estat entregat.

Els pregons «oficials» tenien més audiència i, després de la «tocada», una munió de gent corria per saber de què es tractava. El pregó «real» —o oficial—

sempre acabava amb «tres pinyols»; si el mestre Ruera hi posés solfa, faria més o menys així:

—«Taaaa! ta-ta-tà! (cap amunt); taaaa! ta-ta-ta! (cap avall); ta-ta-ta-taaaa! (tirat); taaa! taaa! taaa!» —i el mateix avisava per anar a recollir la «cèdula personal» que... de que ja es podia anar a pagar la contribució. Abans hi havia menys medis de comunicació amb el poble i... es «tirava mà del pregoner».

En Rovira, l'esparter de la plaça Gran, era un «enxufat» a l'Ajuntament... ell era qui «fabricava» les «plumes» pels «escribents de la brigada» (és broma), el que feia era les escobres de bruc per netejar els carrers, servei que va tardar en mecanitzar-se. També feia en Rovira escobres de palma i pinzells d'espart. Bones estones hi havíem passat, mirant com treballava!

L'esparteria del pregoner Rovira, estava davant d'on ara hi ha l'òptica Rius, al costat de El Globo; edifici també enderrocat situat davant del Banc on fins ara fa poc era ocupat pels electrodomèstics Llobet.

EL DARRER PREGONER S'HAVIA MODERNITZAT

De fet ja, durant bona part del temps de la guerra, els pregons oficials els feia el trompeta Darwin Janer en un cotxe conduït per l'Agut. Però, el darrer pregoner, en Paco Salvadó, músic professional, feia «la crida» amb una bona tocada de trompeta i... com que era un xic nerviós, el que havia de pregonar —per no «encasquillar-se»— gairebé ho deia cantant; més tard s'engiponà de fer-los amb megafon per no haver d'esperar que s'atancés l'auditori. Mentre va haver-hi Ràdio Granollers, una xarxa d'altaveus distribuïts per la ciutat, escapaven els avisos necessaris.

Contrastant amb aquests modernismes, hi ha anècdotes viscudes durant els temps d'en Rovira: Fer el pregó amb un plat de sardina a la mà per anunciar que n'hi havia de fresca a plaça. Quan sortia al capvespre amb el seu fanalet d'oli (doncs els carrers abans eren foscos), no sé ben bé si ho feia per llegir el pregó o bé per poder-lo localitzar a ell. L'acabament d'un pregó oficial de l'Ajuntament, tenia la seva gràcia; es treia la gorra engalonada del cap... mentre deia:

—«El Alcalde: José Barangé! (o Joan Montañá o... el qui fos).

Cara, cruz, y ...

Quizás es pronto aún, pero cuando ya las competiciones regionales han sobrepasado en varias jornadas su ecuador, empiezan a tomar formas los deseos y esperanzas que al iniciarse la temporada depositaron ese gran número de aficionados que de alguna manera intervienen en el amplio panorama deportivo de nuestra comarca, bien sea directamente, en la dirección del club o como simple simpatizante.

Los equipos empiezan a tomar posiciones en esa tabla de clasificación que comparándola con una moneda nos daría esas dos contrapuestas caras que reflejan, la primera —ahora, cuando el éxito se vislumbra en el horizonte— victoria. Se olvidan los grandes esfuerzos en los que esta victoria se ha basado y con sólo echar una ojeada al puesto que ocupa su equipo predilecto en la tabla, basta para comprobar que aquellos quebraderos de cabeza de pretemporada han tenido una respuesta adecuada y todo pertenece al recuerdo.

El camino recorrido ha sido duro. Desde aquellos primeros proyectos a los que se trataba de dar forma, buscando los elementos necesarios, salvando grandes escollos, convertidos —en ocasiones— en murallas que sólo el tesón de un grupo de hombres, la mayoría de las veces anónimos para la gran masa de aficionados, han sido capaces de salvar, no sin renunciar a una serie de comodidades particulares, con tal de que las ilusiones puestas en un club, den los resultados esperados.

Para ellos, hay una ventana abierta a la esperanza. Una ventana que es muy difícil que se cierre antes de haber conseguido el tan ansiado ascenso.

Naturalmente existe esa otra cara de la moneda, esa triste cara que reflejan los equipos que ven el descenso sin manera alguna de remediarlo, muy a pesar de los hombres que han estado al frente de ellos y que al igual que los que antes menciono, también han puesto su mayor empeño a lo largo de toda la competición para lograr que ese descenso no afectara a su club. Pero la realidad es irreversible, delante de alguien que triunfa siempre ha de haber un derrotado, y por eso se sienten, si no decepcionados, sí tristes por los resultados que se avecinan y que desembocan en el descenso de categoría.

Buscándole un poco los tres pies al gato de la moneda, si ésta al caer se encontrara con algún obstáculo que la hiciera quedar de canto, reflejaría en ella esos equipos que ni suben ni bajan: los de la zona intermedia. Cumpñiendo con su posición en la tabla con la meta que el inicio de temporada se propusieron sus directivos, debido quizás al escaso número de recursos con que contaban para afrontar mayores aspiraciones de aquí que adoptaran este término medio que satisface a un gran número de clubs, la mayoría, puesto que son pocos los que ascienden y también pocos los que descienden. Y así también a la gran mayoría de aficionados y seguidores.

A. TERRAZA

Es diu... es comenta... que...

...demà, Sant Josep, hi haurà Bandereta de Creu Roja.

...ja se perfila el motiu de decoració de la façana d'entrada al Teatre-Discoteca Casino de Granollers - Club de Ritme al carrer de Girona.

...Antoni Mestre i Prades ha ascendit a Cap de Sucursals de Banca Catalana a la Comarca de des de Barcelona.

...amb tot i el temps que fa que s'hi treballa, encara no es pot passar per la carretera de Montmeló.

...en una recaptació pública, varen perdre's una parella de nenes... amb la guardiola i tot! Ara, ja es «fila» més prim.

...el llum del carrer del nou local de la Creu Roja permaneix apagat a les nits; hi havia qui ho confonia amb la «Farmacia de Urgencia»! Ja se n'ha encarregat un altre més adient.

...als terrenys de la Fàbrica Roca-Umbert, sembla es compta en bastir-hi un edifici de 500 vivendes.

...dissabte dos d'abril, haurem d'avançar una hora els rellotges; l'horari actual serà recuperat el dissabte 24 de setembre, diada de la Mercè.

...a la Casa de Cultura, divendres, dia 25 del corrent març, serà feta la presentació de S.E.R.P.P.A.C.

Joan CONGOST